

parti kan problematisere tingene. Deres synspunkter er jo kendte, og det er også kendt, at Dansk Folkeparti er imod EU. Men at Danmark lykkes med at være blandt de 22 EU-lande, som står sammen om at tro på dialogens magt og indflydelse og rent faktisk kan slutte med et ganske udmærket dokument, endnu før konferencen er endt, er jo dog en bedrift, ikke mindst, når det samtidig sker på en måde, hvor vi, bl.a. foranlediget af den danske udenrigsminister, får splittet OIC-kredsen. Jeg synes virkelig, at der er meget at glæde sig over.

Jeg vil godt bede udenrigsministeren bekræfte, at Israel i det nuværende dokument, som er vedtaget på Durban II-konferencen, ikke er nævnt og derfor heller ikke hængt ud, som bl.a. Iran ønskede det. Tværtimod kan man sige, at Iran har været nødt til at bøje sig for, at holocaust bliver nævnt som noget, der aldrig må glemmes. Kan ministeren bekræfte, at ytringsfriheden er bekræftet uforbeholdent som forudsætning, og at punktet vedrørende hate alene følger den danske lovgivnings nuværende indhold, f.eks. i forhold til straffelovens § 266 B?

Jeg vil gerne høre, om udenrigsministeren på den måde kan være med til at bekræfte, at det resultat, der nu foreligger, faktisk er bedre end det, der lå i 2001, selv om det selvfølgelig ikke hundrede procent dækker alle primære ønsker fra dansk side.

Kl. 13:25

Formanden:
Udenrigsministeren.

Kl. 13:25

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Ja, det kan jeg bekræfte. Israel er ikke nævnt, det var nævnt i nogle af optaktspapirerne, men det fik vi også pillet ud. Det, der skete i går og efter Irans tale i forgårs, var jo altså, at Iran igen forsøgte at få ændret det med holocaust og få kritik ind af Israel. Det fik de ikke held til, og nu bliver det bekræftet, at holocaustbenægtelse skal forhindres, skal modarbejdes. Det vil sige, at man direkte skal modarbejde det, at den iranske præsident render rundt og hævder, at der ikke var noget holocaust, eller at det bare var et europæisk problem. Og alle lande stemte for det. Så det var en af de gevinster, vi fik i forhold til 2001-dokumentet, et af fremskridtene.

Ytringsfriheden står også stærkere. Ja, den står meget stærkt nu – det gjorde den jo ikke nævneværdigt i 2001 – fordi den jo nu, præcis som fru Pia Christmas-Møller siger, er forudsætningen for et pluralistisk, demokratisk samfund

og for kampen mod racisme. Og her lægges der altså også vægt på informationsfriheden. Det ville f.eks. have haft betydning i Afghanistan for advokaten for den journalist, der har fået 20 års fængsel for at downloade nogle informationer. Her kunne advokaten have sagt: Jamen hov, vi har stemt for, at det er vigtigt, at man har mulighed for at sprede information.

Kl. 13:26

Formanden:
Fru Pia Christmas-Møller.

Kl. 13:26

Pia Christmas-Møller (UFG):

Jeg vil gerne høre, om vores travle udenrigsminister vil afsætte tid til at prøve at indgå i en dialog via de danske medier, så man får blik for, at Danmarks interesser er entydigt bedst varetaget, når vi først og fremmest benytter dialogen som våben og deltager aktivt i et internationalt samarbejde med henblik på at løfte overliggeren så højt som overhovedet muligt. Jeg mener, at resultatet af Durban II-konferencen er et klart bevis herpå, og mange andre eksempler kunne fremdrages.

Vil udenrigsministeren forsøge bl.a. at få ledende skribenter på Berlingske Tidende og andre til at se de mange resultater, som man rent faktisk kan opnå ad den vej frem for at sidde for nærmet i hjørnet og melde sig ud af debatten og dialogen?

Kl. 13:27

Formanden:
Udenrigsministeren.

Kl. 13:27

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

[Lyddudfald] ... lidt af et problem, for jeg vil jo ikke blande mig i redaktionsfriheden for aviserne. Så jeg vil jo nok ikke gøre noget for at påvirke dem på anden måde, end jeg kan gennem de ord, der falder her, og gennem de artikler, jeg skriver. Jeg vil ikke indkalde dem til møder for at fortælle dem, at de har misforstået det hele. For det har de. Jeg synes, at nogle af lederskrifterne faktisk har misforstået det hele, og jeg var meget ked af, at en af aviserne i sidste uge skrev, at det drejede sig om – da troede de, at ytringsfriheden faldt – at få gjort det klart, at ytringsfriheden var en nødvendig kamp mod racisme. Og det fik vi jo så ind, hvorefter samme avis pludseligt tordnede imod os. Der havde jeg ventet, at avisen ville sige: Jamen dog, man fik det igennem, vi gerne ville. Men det havde den glemt 4 dage efter. Altså, man har altid glemt,